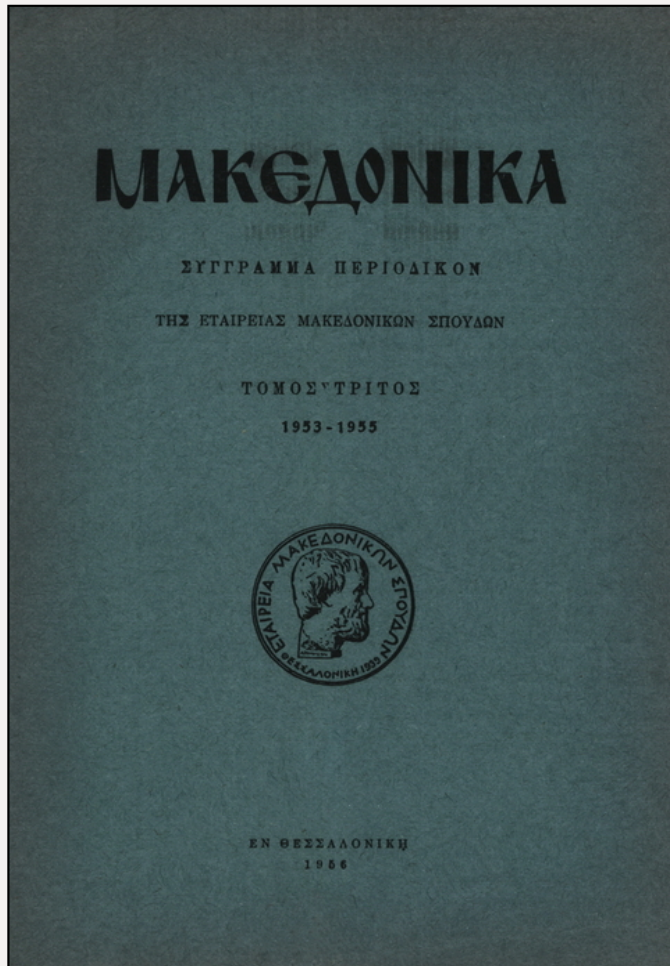

Μακεδονικά

Τομ. 3, 1956

Σημείωμα περί του ονόματος της Βυζαντινής πόλεως Μελενίκου

Κυριακίδης Στίλπων

<https://doi.org/10.12681/makedonika.1114>

Copyright © 2015 Στίλπων Π. Κυριακίδης

To cite this article:

Κυριακίδης, Σ. (1956). Σημείωμα περί του ονόματος της Βυζαντινής πόλεως Μελενίκου. *Μακεδονικά*, 3, 404-407.
doi:<https://doi.org/10.12681/makedonika.1114>

καὶ τῆς Γαλατίστης.» Ἡ ὀνομασία αὕτη *χειμαδίον* ὑποδηλοῖ ὅτι τὸ μονύδριον δὲν ὑφίστατο πλέον ὥς ἐνδιαίτημα μοναχῶν, διότι εἶχεν ἐρειπωθῆ. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ ἀναφέρεται ἀκόμη καὶ εἰς μεταγενέστερα πατριαρχικά ἐγγράφα ὡς «Ἅγιος Νικόλαος τῆς Πανίκοβης, ὁ ἐγγὺς τῆς χώρας Γαλατίστης» μέχρι καὶ τῶν χρόνων τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' (1797).¹ Ἡ Πανίκοβα φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ τοπωνύμιον τῆς περιοχῆς, ὅπου ἔκειτο τὸ μονύδριον.

Εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 52 τέλος ἱεροδικαστικὴν πραγματογνωμοσύνην καὶ ἀπόφασιν² τοῦ 1839 δὲν ἀναφέρεται πλέον ὀνομασί, ἀλλ' ὡς χειμερινὴ ἀπλῶς βοσκή, τῆς ὁποίας τὴν ἰδιοκτησίαν διεκδικεῖ ἢ οὐχὶ μακρὰν δυτικώτερον κειμένη μονὴ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας. Σήμερον κατὰ τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας μοῦ ἔδωσεν ὁ ἐν Γαλατίστῃ ὑπηρετῶν ἐνωμοτάρχης Κοντογιώκος Στέργιος τοῦ Γεωργίου, φοιτητῆς τῆς θεολογίας, ἐλάχιστα ἐρείπια τοῦ μονυδρίου σφύζονται, ἐξακολουθεῖ ὁμως ἡ τοποθεσία νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὸ ἐξωκκλήσιον εὐρίσκεται ΒΔ τῆς Γαλατίστης εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων χιλιομέτρων, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ χωρίου Λειβαδίου. Σήμερον κεῖται εἰς σωρὸν λίθων διατρήτων ἐν πολλοῖς ὑπὸ σφαιρῶν. Εἰς ἀπόστασιν δέκα περίπου μέτρων ὑπάρχει πηγὴ. Ὑπάρχει καὶ λευκὴ τις πλάξ φέρουσα τὸ χάραγμα XIII, εἰς δὲ τὸ δεξιὸν μέρος τὰ γράμματα EAN. Ἡ πλάξ εἶναι διάτρητος καὶ αὐτὴ ἐκ σφαιρῶν. Κατὰ τοὺς χωρικοὺς τὸ ἐξωκκλήσιον ἐκτίσθη πιθανῶς τὸ 1850 καὶ κατέπεσε τὸ 1907. Πρὸ ἐξηκονταετίας τὸ ἐξωκκλήσιον ἀπετέλει μονήν, εἰς τὴν ὁποίαν διέμενον τεσσαράκοντα μοναχοὶ ὑπὸ ἡγούμενόν τινα Γερμανόν, καταγόμενον ἐκ Ζαγκλιβερίου. Ἡ μονὴ εἶχε περὶ τὰ πεντακόσια στρέμματα ἀγρῶν, τετρακοσίας ἀγελάδας καὶ τρεῖς χιλιάδας αἰγοπροβάτων. Κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα ἐχρησίμευσεν ὡς καταφύγιον καὶ κέντρον τροφοδοσίας τῶν ἐλληνικῶν σωμάτων. Ἐξωθὶ τοῦ Μοναστηρίου συνήφθησαν σφοδραὶ μάχαι μεταξὺ τοῦ σώματος τοῦ καπετὰν Νταφώτη καὶ τουρκικοῦ ἀποσπάσματος ὑπὸ τινα Μπαϊράμ. Ἡ σπουδαιότερα τῶν μαχῶν ὑπῆρξεν ἡ συναφθεῖσα τὴν 2αν Μαΐου 1904, ὁπότε πιθανῶς κατέπεσε καὶ τὸ μοναστήριον. Μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς μονῆς ἡ ἀκίνητος περιουσία αὐτῆς ἐξεποιήθη καὶ καλλιεργεῖται σήμερον ὑπὸ τῶν κατοίκων Γαλατίστης καὶ Λειβαδίου.

Αἱ παραδόσεις τῶν χωρικῶν περὶ τῆς κτίσεως τῆς μονῆς δὲν φαίνονται πολὺ ἀκριβεῖς. Πρόκειται περὶ ὑστερογενῶν μυθευμάτων. Ἐπίσης ὀλίγον πιθανὸν φαίνεται ὅτι πρὸ ἐξηκονταετίας ἴστατο ἔτι ὀρθὴ καὶ διέμενον ἐν αὐτῇ τεσσαράκοντα μοναχοί. Τὸ μόνον βέβαιον ἐξ ὅλων αὐτῶν εἶναι αἱ μάχαι τῶν Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν πρὸς τοὺς Τούρκους, μαρτύριον τῶν ὁποίων ἀποτελοῦσιν αἱ ὅποιαι τῶν σφαιρῶν.

ΣΤΙΛΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΝΙΚΟΥ

Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὁ ἐπιφανὴς βυζαντινολόγος H. Grégoire ἀσχολούμενος περὶ τὸ ὄνομα τῶν Μελικῶν τοῦ Ταῦγέτου καὶ δεχόμενος ὅτι τοῦτο προήλθεν ἐκ τοῦ σλαβικοῦ Meliniki διὰ μεταθέσεως, καταληξάσης εἰς τὴν μορφὴν Melinki (Μελικοί), διότι εἰς τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν δὲν ἀπαντᾷ τὸ σύμπλεγμα λν, ὑπενθύμισεν ὅτι τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως Melnik, ἡ ὁποία μετεγράφη

¹ Βλ. Παπαγεωργίου, ἐνθ' ἀν. σ. 416 κέ.

² Βλ. Βασδραβέλλη, ἐνθ' ἀν. σ. 55.

ἐλληνιστὶ εἰς *Μελένικον* ἢ *Μελένοικος*.¹ Ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης ὁρμώμενος ὁ P. Skok ἐξέφρασε τὴν γνώμην, ὅτι τὸ τοπωνύμιον *Melnik* προέρχεται ἐκ τοῦ σλαβικοῦ *melŭ*, ὃ ἐστὶ ἄμμος, ἀσβεστόλιθος, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὸ τσεχικὸν *Melnik*.² Κατὰ ταῦτα *melnik* θὰ ἐσήμαινεν ἀρχικῶς τόπον ἀμμώδη ἢ τιτανώδη.

Αἱ παρατηρήσεις αὗται ἐπαναφέρουν εἰς τὸ μέσον τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ ἐτύμου τοῦ ὀνόματος τῆς ὀχυρᾶς μεσαιωνικῆς πόλεως τοῦ Μελενίκου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἐκαυχῶντο ὅτι προήρχοντο ἐκ Φιλιππουπόλεως *καθαροὶ τὸ γένος Ῥωμαῖοι*.

Ἦδη ὁ Tafel τὸ 1839 ἐσχέτισε τὸ ὄνομα τῆς πόλεως πρὸς τὸ σλαβικὸν *Melnik*.³ Ἐκτοτε πιστεύεται ὅτι τοῦτο εἶναι σλαβικόν. Ὁ εἰδικώτερον περὶ αὐτοῦ πραγματευθεὶς Π. Σ. Σπανδωνίδης⁴ ἀποκρούων ὀρθῶς τοὺς φερομένους παρὰ τοῖς νεωτέροις τύπους *Μελένοικος*, *Μελένικος*, *Μελένοικος*, *Μελλένικος*, ὡς πλασθέντας ὑπὸ λογίων, προσπαθούντων νὰ ἐτυμολογήσωσι τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ἐλληνικῆς, καὶ περιοριζόμενος εἰς τοὺς παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἀπαντῶντας *Μελένικος* καὶ *Μελενίκος*⁵ καὶ τὸν παρὰ τῷ σημερινῷ λαῷ οὐ *Μιλνίκους*, σχετίζει καὶ οὗτος τὸ ὄνομα πρὸς τὸ σλαβικὸν τοπωνύμιον *Melnik*, διότι καὶ ὁ τονισμὸς εἰς τὴν παραλήγουσαν συμφωνεῖ πρὸς τὸ σλαβικόν. Διὰ τοῦ λαϊκωτέρου δὲ τύπου οὐ *Μιλνίκους* φρονεῖ ὅτι πλησιάζομεν ἀπολύτως πρὸς τὸ σλαβικόν. Κατὰ ταῦτα ἐκ τοῦ τύπου *Melnik* «προῆλθεν ὁ τύπος *Μελνίκος* (*Μιλνίκους*) καὶ κατ' ἀνάπτυξιν ἐπικρατήσασαν ἐν τῇ λογίᾳ γλώσσῃ *Μελενίκος*. Τέλος κατὰ παρετυμολογίαν τινὰ ἀγνώστου βάσεως ἐλέχθη ὁ *Μελένικος*». Τὸν νεώτερον τύπον τὸ *Μελένικον* ἐξηγεῖ «διὰ τοῦ γλωσσικοῦ φαινομένου τῆς ἀλλαγῆς τοῦ γένους.» Διὰ τὸν παρὰ Χατζιδάκι τύπον⁶ *Μελλένικος*, παρατηρεῖ ὅτι «χωρὶς νὰ ἀντιβαίνειν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐκφορὰν τῆς λέξεως ἐπιζητεῖ νὰ ἐρμηνεύσῃ μάλιστα ταύτην» θὰ ἦτο δὲ καὶ προτιμητέος, ἂν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηριχθῇ, ὅτι ὁ *Μελένικος*... ὑπῆρξε πόλις ἐν Ἑλληνοφώνῳ περιφερείᾳ ἀναπτυχθεῖσα βαθμυδὸν καὶ ἴσως ἐν τῇ γαιοκτησίᾳ *Μελλενίκου* τινὸς (ὡς ἀπὸ τοῦ Μυζηθρᾶ: ὁ Μυζηθρᾶς, Μυστρᾶς).» Κατὰ ταῦτα ὁ Σπανδωνίδης ἀποκρούει τὴν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἰδιοκτικτοῦ τινὸς *Μελενίκου* ἢ *Μελλενίκου* καταγωγὴν τοῦ τοπωνυμίου.

Ταῦτα πάντα ἔχουσιν ἐν τῷ συνόλῳ καλῶς. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ μερικαὶ δυσκολίαι, τὰς ὁποίας δὲν ἐπρόσεξαν οὔτε ὁ Σπανδωνίδης οὔτε ὁ Grégoire. Ἐὰν δεχθῶμεν ὡς ἀρχικὴν μορφὴν τῆς λέξεως τὸν τύπον ὁ *Μελνίκος* κατὰ τὸ σημερινὸν σλαβικὸν *Melnik*, δὲν δικαιολογεῖται οὔτε ἡ ἀνάπτυξις τοῦ εἰς τὸν τύπον *Μελενίκος* οὔτε τὸ ἀρσενικὸν τοῦ γένους τοῦ ὀνόματος. Ἡ προϋπόθεσις τοῦ Grégoire, ὅτι τὸ σύμπλεγμα *λν* δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐλληνικὴν, δὲν εἶναι ἀκριβές. Τοῦτο ὄχι

¹ Byzantion, τόμ. 21 (1951) σ. 249. «Comme en grec on ne trouve pas la séquence λν, il est normal qu' un M e l ſ i n i k i slave ait subi une métathèse, aboutissant à M e l i n k i, grec Μελινκοί. Faut-il rappeler le nom de la ville M e l n i k qu' on a transcrit en grec Μελένικον ou Μελένοικος?»

² Ἐνθ' ἀν. σ. 280.

³ T h. T a f e l, De Thessalonica ejusque agro. Berolini 1839, σ. 97.

⁴ Π έ τ ρ ο υ Σ. Σ π α ν δ ω ν ί δ ο υ, Μελένικος, ὁ νεκρὸς μακεδονικὸς ἀκρίτης. Θεσσαλονίκη 1930, σ. 155.

⁵ Πλὴν τῶν ὑπὸ τοῦ Σπανδωνίδου σημειουμένων πηγῶν τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Γρηγορᾶ (Βόνν. 413,23. 633,2), καθὼς καὶ εἰς ἀρκετὰ ἔγγραφα τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, οἷον Actes Zographou ἀρ. 26 (1328) 77, ἀρ. 27 (1328) 32,34, ἀρ. 33 (1312) 46, ἀρ. 34 (1342) 51,53,67. Actes de Chilandar ἀρ. 41 (1319), 99, ἀρ. 42 (1319) 41, ἀρ. 43 (1319) 42, ἀρ. 56 (1321) 6, ἀρ. 144, (1355) 45. Παρὰ D ö l g e r, Aus den Schatzkammern des heiligen Berges, ἀρ. 9,26, ἀρ. 37, 95, ἀρ. 43/4, 27, ἀρ. 53,56, ἀρ. 91,7. Εἶναι ἄξιον σημειώσεως ὅτι εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 34 ἔγγραφον τῆς μονῆς Ζωγράφου τὸ ὄνομα γράφεται *Μεληνίκος* (=Μελνίκος). Προφανῶς πρόκειται περὶ ἐπιδράσεως τοῦ βορείου φωνηεντισμοῦ ἀντὶ Μελενίκος. Ὁ τύπος ἀποτελεῖ τὴν προβαθμίδα τοῦ δημώδους *Μιλνίκους*.

⁶ Γ. Χ α τ ζ η δ ά κ ι, Ἀκαδημεικὰ ἀναγνώσματα, τόμ. Γ', σ. 53.

μόνον εἶναι σύνητες, πρβλ. τὰ *στέλνω*, *σφαλνῶ* καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλὰ καὶ ὕστερο-γενῶς ἀνεπτύχθη μὲ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ἐνδιαμέσου *ι* εἰς τὰ βόρεια ἰδιώματα, οἷον *σέλνου* (=σέλινον). Τὸ δὲ τοῦ Σπανδωνίδου, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ *ε* ὀφείλεται εἰς «ἀνάπτυξιν ἐπικρατήσασαν ἐν τῇ λογίᾳ γλώσσῃ», οὐδὲν λέγει. Ὡστε ἀλλαχοῦ πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ ἡ παρουσία τοῦ *ε* εἰς τοὺς τύπους *Μελένικος* ἢ *Μελένικος*.

Ἐὰν ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ εἰς - *νικος* ἢ - *νικον* σλαβικῆς πιθανῶς προελεύσεως τοπωνύμια, οἷον *Δρεσιενίκον*, *Μπεξενίκος* κττ.¹, θὰ ἴδωμεν ὅτι ταῦτα κατὰ τὸν Vasmer προήλθον ἐκ σλαβικῶν, ληγόντων εἰς - *inikū* ἢ - *epikū*. Κατὰ ταῦτα καὶ τὸ *Μελένικος* πιθανῶς προήλθεν οὐχὶ ἐκ τοῦ *Melnik*, ἀλλὰ ἐκ παλαιოსλαβικοῦ τινος *Melínikū* ἢ *Melēnikū*, ἐξ οὗ ὁ τύπος *Μελένικου* ἢ *Μελινίκου*, ἐξ οὗ, θεωρηθέντος ὡς γενικῆς, ἢ ὀνομαστικῆς *Μελένικος* (δ) ἢ *Μελένικος* (δ). Ὁ δημῶδης τύπος *Μιλνίκους* (οὗ) ὀφείλεται εἰς τὸν βόρειον φωνηεντισμόν. Κατὰ ταῦτα ἡ ἐκ τῆς σλαβικῆς ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος συμφώνως πρὸς τὰ διδάγματα τοῦ Vasmer οὐδαμοῦ προσκρούει.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ κατὰ γενικὴν καὶ κατόπιν κατ' ὀνομαστικὴν ἀρσενικοῦ γένους πολυάριθμα ἑλληνικὰ τοπωνύμια προέρχονται κατὰ κανόνα ἐξ ὀνομάτων ἰδιοκτητῶν, νομίζω ὅτι εἶναι ἐξ ἴσου δυνατὴ καὶ ἡ ἐκ τοιούτου τινὸς ὀνόματος καταγωγή τοῦ τοπωνυμίου. Τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ὄρεινὴ χώρα (τὰ Ζαγόρια) κατφεῖτο ὑπὸ Σλάβων κατὰ τὸν Ζ' ἢ καὶ Η' καὶ Θ' αἰῶνα, οὐδόλως ἐμποδίζει τὸ κτισθὲν κάστρον νὰ ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ Βυζαντινοῦ κτίστου ἢ καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς περιοχῆς· διότι οἱ κτίσαντες τὸ φρούριον ἀσφαλῶς δὲν ἦσαν Σλάβοι. Οὗτοι καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη τοῦ Καντακουζηνοῦ (ΙΔ' αἰῶν) ἦσαν *νομάδες οἰκοῦντες ἐν κόμαις ἀτειχίστοις*.² Παράδειγμα *πολιχνίου*, ὠχυρωμένου δηλ. πολισματος, οἷον ἦτο καὶ τὸ *Μελένικον*, φέροντος ὄνομα προσώπου, ἔχομεν καὶ ἐν τῇ ἐν Θράκῃ κειμένη ὄρεινῃ περιοχῇ τῆς Μόρας τὸ *πολίχνιον* *Ἐφραίμ*.³ Καθὼς δὲ ἔδειξεν ὁ Κ. Ἀμαντος καὶ τὸ τοπωνύμιον *Στενήμαχος* προέρχεται ἐκ παραδοθέντος ἐπωνύμου.⁴

Τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἐπωνύμου *Μελένικος* ἢ *Μελνίκος* καθιστᾷ πιθανωτάτην τὸ ὄνομα τοῦ παρὰ τὰς Σέρρας πεδινοῦ χωρίου *Μελνικίτς* (*Melnikic*)⁵ ἢ καλύτερον *Μιλνικίτς*.⁶ Τὸ τοπωνύμιον ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην κατηγορίαν τῶν εἰς - *ιση* ληγόντων τοπωνυμίων, τῶν προερχομένων ἐκ τῆς γενικῆς τοῦ ὀνόματος τοῦ ἰδιοκτήτου, λήγοντος εἰς - *ισης*, οἷον *Μιχαλίση*, *Διαβολίση*, *Πειρίση*, *Μεταγγίση* κτλ. Ὁ ἀρχικῶς τύπος αὐτοῦ εἶναι τοῦ *Μελνικίση* (*Μελνικίση*), ἐξ οὗ κατὰ τὸν βόρειον φωνηεντισμόν προήλθε κανονικώτατα τὸ σημερινὸν δημῶδες ὄνομα *Μιλνικίτς*.

Ἀλλὰ τὸ *Μελνικίσης* τοῦτο προϋποθέτει ἀσφαλῶς τὸ ὄνομα *Μελένικος*, ὡς ὑποκοριστικὸν αὐτοῦ. Γεννᾶται τώρα τὸ ζήτημα τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος τούτου, *Μελένικος*. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀρχαίου ὀνόματος, ἡ ἐτυμολογία δὲν θὰ ἦτο δύσκολος. Κατὰ τὰ *Μελέαγρος*, *Μελέϊππος*, ἡδύνατο πολὺ καλὰ νὰ ληχθῇ καὶ *Μελένικος* (=ᾧ τινι μέλει ἢ νίκη). Δυστυχῶς τοιοῦτον ὄνομα δὲν παραδίδεται. Δεδομένου ὅμως ὅτι οὔτε ἡ λέξις *μέλει* οὔτε ἡ λέξις *νίκη* ἀπώλοντο, τὰ δ' ἐκ τοῦ *νίκη* σύνθετα δὲν εἶναι ἄγνωστα οὔτε εἰς τὴν βυζαντινὴν ἱστορίαν οὔτε εἰς τὸ βυζαντινὸν ἑορτολόγιον, οἷον Ἀγαθόνικος, Ἀνδρόνικος, Εὐνικός, Καλλίνικος, Κλεόνικος,

¹ Βλ. M. Vasmer, Die Slaven in Griechenland. Berlin 1941, σ. 306 κέ.

² Καντακουζηνός, Βόνν. II σ. 402.

³ Καντακουζηνός, Βόνν. II σ. 404 κ.ά.

⁴ Κ. I. Ἀμάντου, Τοπωνυμικά, ἐν Λεξικογραφικῷ Ἀρχεῖῳ τόμ. Ε' (198) σ. 61 κέ.

⁵ Πρβλ. Σπανδωνίδου, ἐνθ' ἂν. σ. 159.

⁶ Οἱ παρὰ Vasmer (σ. 219) τύποι *Μελεγκίτσι* ἢ *Melinkic* εἶναι ἐσφαλμένοι.

Λαόνικος, Στρατόνικος κτλ.,¹ καὶ ἂν δὲν ἐσώθη ἐκ τῆς ἀρχαιότητος, ἡδύνατο πολὺ καλὰ νὰ πλασθῇ τὸ ὄνομα *Μελένικος*, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἀπὸ τοῦ Ι' αἰῶνος ἐμφανίζεται ἀξιοσημείωτος τάσις πρὸς τὰ ἀρχαιοπρεπῆ ὀνόματα.

ΣΤΙΑΠΩΝ Π. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΑΙ ΠΥΡΑΙ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Κατωτέρω δημοσιεύομεν τρεῖς νέας πληροφορίας περὶ τοῦ ἐθίμου τῶν πυρῶν ἐν Μακεδονίᾳ, προερχομένας ἐκ μαθητῶν μου.

1

Πυρὰ εἰς τὸ Ἄργος Ὁρεστικόν.

Κατὰ τὴν Ἀπόκρην εἰς κάθε συνοικίαν τοῦ Ἀργους Ὁρεστικοῦ γίνεται πανηγυρικὸν τὸ ἄναμμα τῆς πυρᾶς, ὀνομαζομένης *μπουμπούνας* ἢ *παλιαπούλιας*. Τὴν παλιαπούλια κάμνουν κυρίως τὰ παιδιὰ μεταφέροντα ἐκ τῶν ἀγρῶν ἀκάνθας ἐπὶ ἓνα συνεχῶς μῆνα πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ εορτασμοῦ. Τὰς συναθροιστένας ἀκάνθας φυλάττουν «ἐπιμελῶς», διὰ νὰ μὴ τὰς κλέψουν τὰ παιδιὰ ἄλλης συνοικίας. Τὴν ἡμέραν τῆς Ἀπόκρην τὰ παιδιὰ ἀνάπτουν τὰς συσσωρευθείσας ἀκάνθας, πέριξ δὲ τῆς πυρᾶς χορεύουν μὲ τὸ τραγοῦδι

Πῶς στομπίζουν τὸ πιπέρι;

Ἔτσι, ἔτσι μὲ τὸ χέρι.

Σηκωθῆτε, παλληκάρια,

μὲ σπαθὰ καὶ μὲ χαντζάρια.

Εἰς τὸν στίχον *Ἔτσι, ἔτσι, μὲ τὸ χέρι* οἱ χορεύοντες κάθηνται καὶ μιμοῦνται τὸ στούμπισμα τοῦ πιπεριοῦ. Μὲ τὸ *Σηκωθῆτε, παλληκάρια* ἐγείρονται καὶ συνεχίζουν τὸν χορὸν. Ὅταν ἡ φλόξ καταπέσῃ τόσο, ὥστε νὰ δύναται τις νὰ πηδήσῃ ὑπεράνω τῆς πυρᾶς, ὑπερπηδοῦν μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀπὸ τὴν σχηματιζομένην ἀνθρακίαν (*ζιάρη*) δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάρῃ κανεὶς εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι «δὲν κάνει» οὔτε δ' ἐπιτρέπεται νὰ κατασβεσθῇ αὕτη δι' ὕδατος.

Δημοσθένης Κεραπποσόγλου

2

Χριστουγεννιάτικες φωτιὲς στὸ Λέχοβο.

Τὸ μήνυμα τοῦ ἐρχομοῦ τῶν Χριστουγέννων γίνεται μὲ τὶς φωτιές, ποὺ ἀνάβουν τὰ παιδιὰ καὶ ποὺ συμβολίζουν τὶς φωτιές τῶν βοσκῶν τῆς Βηθλεὲμ κατὰ τὴν νύχτα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Γενικὰ στὸ νομὸ Φλωρίνης τὸ ἄναμμα τῆς φωτιᾶς, ποὺ λέγεται *μπουμπούνα*, δὲν γίνεται παντοῦ τὴν ἴδια μέρα. Ἔτσι λ.χ. στὸ Ἀμύνταιο γίνεται τῇ γιορτῇ τῆς Ἀγίας Βαρβάρας (4ῃ Δεκεμβρίου), στὴ Φλώρινα τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων καὶ στὸ Λέχοβο λίγες μέρες προτοῦ ἐρθοῦν τὰ Χριστούγεννα.

Πρῶτα πρῶτα τὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ κάμουν τὶς φωτιές, τριγυρίζουν τὶς γειτονιὰς τοῦ χωριοῦ καὶ μαζεύουν τὰ ξύλα. Ὅταν ἔρθῃ ἡ ἡμέρα γιὰ τὸ ἄναμμα, μαζεύονται παρέες παρέες καὶ ὅταν νυχτώσῃ βάζουν φωτιά στοὺς σωροὺς τῶν ξύλων,

¹ Ἐν Κύπρῳ ὑπάρχει χωρίον, ὀνομαζόμενον *Λευκόνοικον*, τὸ ὁποῖον ὁ Σ. Μεγάροδς (Ἀθηνᾶ, τόμ. 18 (1907) σ. 348) ἠτυμολόγησεν ἐκ τοῦ «εἰς τὸν λευκὸν οἶκον». Ἀπλουστέρα νομίζω εἶναι ἡ ἐκ τοῦ ὀνόματος κτήτορός τινος ὀνόματι *Λευκοῖκου* ἐτυμολογία.